

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 700/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrom Kupkom, advokátom, Hlavná 23, Trnava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. PN-21C/29/2021 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaniach sp. zn. 28Co/5/2023 a sp. zn. 28Co/28/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v napadnutom konaní. Navrhuje priznať mu finančné zadost'učinenie 8 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ sa v napadnutom konaní žalobou podanou 4. augusta 2021 na bývalom Okresnom súde Piešťany domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy 20 000 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím (uzneseniami o vznesení obvinenia). V septembri 2021 súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Žalovaný sa vyjadril v novembri 2021. V decembri 2021 sťažovateľ na výzvu súdu doručil vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného a v januári 2022 žalovaný predložil dupliku. V januári 2022 sťažovateľ doručil zmenu žaloby. V máji 2022 sa uskutočnilo prvé

pojednávania. V júni 2022 súd požiadal o zapožičanie vyšetrovacieho spisu. V auguste a novembri 2022 sa uskutočnili ďalšie dve pojednávania. Pojednávanie nariadené na január 2023 bolo odročené z dôvodu na strane zákonného sudcu. Okresný súd rozsudkom z 9. marca 2023 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. V júni 2023 bola vec predložená krajskému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 28Co/5/2023 z 3. októbra 2023 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol v októbri 2023 vrátený okresnému súdu, ktorý uskutočnil ďalšie pojednávanie 3. októbra 2024 a rozsudkom z 31. októbra 2024 žalobe čiastočne vyhovel. Strany konania sa proti rozsudku odvolali. Vo februári 2025 okresný súd predložil spis krajskému súdu, ktorý rozsudkom sp. zn. 28Co/28/2025 z 28. októbra 2025 rozhodol o zamietnutí žaloby v celom rozsahu (rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti potvrdil a vo vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol). Spis bol v novembri 2025 vrátený okresnému súdu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta celkovú neprimeranú dĺžku súdneho konania v trvaní už viac ako štyroch rokov, a to v dôsledku neodôvodnenej nečinnosti porušovateľov a nimi spôsobených prieťahov v napadnutom konaní. Povaha veci si od začiatku vyžadovala starostlivosť a pozornosť konajúcich súdov. Podľa sťažovateľa neexistuje žiadna skutočnosť svedčiaca o právnej či skutkovej zložitosti veci odôvodňujúca neúmernú dĺžku konania. Sťažovateľ žiadnym úkonom neprispel k prieťahom alebo k spomaleniu postupu v predmetnom konaní. Prieťahy v súdnom konaní výrazne nepriaznivo zasiahli do duševnej integrity sťažovateľa. Nečinnosť porušovateľov bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nemožno podľa názoru sťažovateľa ničím ospravedlniť.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

5. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

7. Vo vzťahu k skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že problematika náhrady škody tvorí bežnú súčasť sporovej agendy na všeobecných súdoch, preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Z obsahu ústavnej sťažnosti a súvisiacich rozhodnutí ústavný súd neidentifikoval ani skutkovú zložitosť veci. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v priebehu napadnutého konania, obsah ústavnej sťažnosti nenasvedčuje tomu, že sťažovateľ prispel k predĺženiu konania.

8. K samotnému postupu konajúcich súdov ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie trvalo do finálneho meritórneho rozhodnutia 4 roky a 3 mesiace. V rámci tejto doby bolo dvakrát rozhodnuté vo veci samej na prvej inštancii a na druhej inštancii prebehli dve odvolacie konania. Postup okresného súdu bol v prvej fáze konania plynulý, keď v marci 2023 meritórne rozhodol (v priebehu 1 roka a 7 mesiacov). Krajský súd však v októbri 2023 jeho rozsudok zrušil pre nedostatok riadneho odôvodnenia, preto predĺženie konania z dôvodu rozhodovania o sťažovateľom dôvodne podanom odvolaní je potrebné pričítať okresnému súdu. Po vrátení veci (v októbri 2023) bol podľa argumentácie sťažovateľa okresný súd nečinný počas jedného roka až do uskutočnenia ďalšieho pojednávania 3. októbra 2024, následne však súd promptne rozhodol 31. októbra 2024 rozsudkom vo veci samej, ktorý odvolací súd rozsudkom z 28. októbra 2025 čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil. V čase podania ústavnej sťažnosti už teda bolo rozhodnuté vo veci samej (aj keď neprávoplatne). Aj keď postup okresného súdu nebol celkom bez priet'ahov (neefektívna činnosť spočívajúca v zrušení meritórneho rozsudku a nečinnosť v roku 2024), ústavný súd zastáva názor, že intenzita zásahu do označených práv sťažovateľa nie je takej povahy, aby na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa. To najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by zvýrazňovali dôležitosť a akútnosť rozhodnutia o jeho nároku a o význame konania pre jeho subjektívne práva, ani neuviedol, či sa pokúšal súdy v jeho veci primäť k rýchlejšiemu postupu v konaní (napr. využitím sťažnosti podanej predsedovi súdu). V ústavnej sťažnosti absentuje aj vyhodnotenie konkrétnych procesných úkonov a postupov, ktoré sťažovateľ skutkovo popísal v chronológii napadnutého konania.

9. Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd už vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 63/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04 a iné).

10. Osobitne vo vzťahu k postupu krajského súdu v odvolacích konaniach ústavný súd uvádza, že v prvom odvolacom konaní krajský súd rozhodoval 4 mesiace (od predloženia veci v júni 2023 do rozhodnutia v októbri 2023) a v druhom prípade odvolacie konanie trvalo 8 mesiacov (od predloženia veci vo februári 2025 do rozhodnutia v októbri 2025). Uvedené doby nemožno považovať za doby neprimerané, resp. nezlučiteľné s uvedenými právami sťažovateľa. Postup krajského súdu v označených odvolacích konaniach preto nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia práv sťažovateľa.

11. S poukazom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu